

ALJAŠSKÁ ODVAHA

• KNIHA PIATA •

SABOTÁŽ

DANI
PETTREYOVÁ

OD AUTORKY POD HLADINOU, V LAVÍNE, V PASCI A AKO SKALA

SABOTÁŽ

ALJAŠSKÁ ODVAHA

• KNIHA PIATA •

SABOTÁŽ

DANI
PETTREYOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2014 by Dani Pettrey

Slovak edition © 2017 by i527.net

Originally published in English under the title *Sabotaged*
by Bethany House,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 46516, U.S.A.

All rights reserved.

Citáty zo Svätého písma:
Biblia. Slovenský ekumenický preklad.
Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

ISBN 978-80-89822-14-0

Jimmymu...

*za to, že je tím nejlepším otcem a dedkem,
akého si rodina může želať.*

Si pre nás veľkým požehnaním.

*Tento príbeh je dielom autorkinej predstavivosti.
Mená, postavy, udalosti a dialógy sú vymyslené
a akákoľvek podobnosť s reálnymi osobami,
či už žijúcimi alebo zosnulými, je čisto náhodná.*

Prolog

WILLOW, ALJAŠKA
8. MAREC, 01.36 HOD.

Frank sa prebudil na Dieselovo vrčanie.

„Lahni.“

Psy nenávidia čakanie na ráno. Hoci sa presunul na kopec, ďaleko od ostatných mašérov a psy uložil do sena, nevedeli sa dočkať reštartu pretekov, aby sa mohli opäť rozbehnúť.

Diesel vyskočil na nohy, trhol celým telom vpred a zvyšok šestnásťčlenného záprahu ho nasledoval. Srst' na štíhlych chrbtoch psov sa zježila do špicatých vln.

Skôr, ako si Frankove oči privykli na mesačný svit, pocítil na boku akýsi ostrý predmet.

Psy spustili zborové zavýjanie a mykali vodiacim lanom.

Do očí mu zasvietilo jasné svetlo. Zo spacieho vaku si vytiahol ruky chránené rukavicami a do jeho teplej ulity vklzol ľadový aljašský vzduch. Nadvihol okraj spacieho vaku, aby si zatienil zrak. Azda je to iný mašér?

„Už si hore?“ muž so zbraňou v ruke si kľakol vedľa neho, „pretože život tvojej dcéry visí na vlásku.“

„Meg?“ Frank sa prudko posadil. Nervy po celom tele sa mu chveli a zaplavila ho vlna adrenalínu.

„Povedz tým svojim bastardom, aby si ľahli, inak ich do jedného postrieľam.“

Frank musel na psy prísne zrevať a ony jeho rozkaz poslúchli.
„Čo je s mojou dcérou?“ Kto sú zač a čo chcú od Meg?
Muž mu ukázal displej mobilného telefónu, na ktorom sa prostredníctvom videohovoru objavila Megina unavená a utrápená tvár.
Frankovi prišlo od zúfalstva nevoľno. „Čo ste jej spravili?“
„Zatiaľ nič, ale od teba závisí, čo sa bude diať ďalej.“
„Kde je?“ Frank sa natiahol za mobilom. *Meg*. Prežíval hotové muky.
Muž ho udrel po ruke: „Je v bezpečí.“
„Nerozumiem tomu,“ Frank pokrútil hlavou. „Prečo ste vzali Meg?“
Uniesli ju kvôli výkupnému? Ak áno, tak si vybrali nesprávnu osobu.
„Nemám veľa peňazí, ale to, čo mám, je vaše.“
„Nechceme tvoje peniaze.“
„Tak čo potom chcete?“
„Urobíš pre nás malú službičku.“

RAINY PASS, ALJAŠKA

10. MAREC, 02.17 HOD.

Reef bol od radosti celý bez seba. Čosi po druhej ráno mu to síce neprišlo vhod, veď by mal spať, ale preteky psích záprahov Iditarod boli výnimočnou udalosťou. Po prvý raz po dlhšej prestávke sa na nich zúčastňuje ako dobrovoľník. Naposledy tu bol s otcom ešte ako tínedžer a pamätal si, že tých tridsaťšesť hodín od opätovného štartu vo Willowe bolo nabitých adrenalínom.

Prevalil sa na bok, tvárou k oknu chatky, ktorá sa dočasne zmenila na mediálne centrum. Poza okraj závesu prenikal do miestnosti iba pásik mesačného svetla, ale aj ten stačil na to, aby zahliadol postavu smerujúcu k dverám.

Čudné.

Oprel sa na lakeť a skúmavo si prezeral osobu, ktorú si v poslednom čase intenzívne všímal. *Kirra*. Čo má za lubom?

Nemohol uveriť tomu, že zo všetkých dobrovoľných záchranárov pracujúcich na pretekoch ho zadelili do tandemu práve s Kirrou Jacobsovou. Nemohol sa ubrániť myšlienke, že v tom má prsty minimálne jeden z jeho súrodencov. Vlastne mu to ani neprekážalo – a práve to ho na tom štvalo.

Ich úlohou bolo dohliadať na zaostávajúcích mašérov. Snehová búrka smerujúca od kontrolného stanovišťa Skwentna k jazeru Finger Lake

spomalila záprahy o niekoľko hodín – s výnimkou lídrov, ktorí už úsekom prešli skôr a teraz smerovali ku kontrolnému stanovištu v Rohne – čím medzi prvým a posledným miestom vytvorila ešte väčší časový rozdiel, aký medzi nimi býval po iné roky. Keď sa podľa rozpisu služieb mali ísť vyspať, tak bolo na trati ešte niekoľko desiatok záprahov.

Po špičkách prebehol po studenej drevenej dlážke, aby Kirru zastavil. Jeho ruka dopadla na kľučku o zlomok sekundy skôr ako jej.

Prudko sa nadýchla.

On sa oprel o dvere a cítil, ako cez škáry vniká dnu chlad.

„Reef!“ potichu vyprskla a obzrela sa ponad plece. „Uhni mi z cesty.“ Štuchla ho, no on sa ani nepohol. Bola od neho o hlavu nižšia a odhadovoval, že o takých tridsať kilogramov ľahšia; vážne si myslí, že ho len tak odstrčí z cesty?

Zaškeril sa. Jej štýl sa mu páči. „Ak si si nevšimla, vonku je aspoň mínus dvadsať a okrem toho je noc. Kam sa tak, prepánajána, ponáhľaš?“

Úškrn sa zmenil na širokú úsmev. „Máš tajnú schôdzku, však?“ Azda tá dokonalá a škrobená Kirra Jacobsová...? Zamrazilo ho. Je za tým puritánskym výzorom ženy, ktorá ho prenasleduje aj v snoch, niečo iné, než očakával?

„Nebud' smiešny,“ horlivo si naprávala rukavice.

So smiechom zdvihol ruku: „Máš pravdu. Čo mi to len napadlo?“

„Na také veci nemám čas,“ laktom ho prudko štuchla do rebier, otvorila dvere a vystrelila von, „môj strýko tu nie je.“

„Čo?“ Z vešiaka si zvesil vetrovku a vybehol za ňou.

Nízka teplota mu na okamih vzala dych a studený vzduch ho páčil v pľúcach. „Kirra, počkaj!“

Zamierila za roh k stodole, kde parkovali snežné skútre.

„Naozaj ho chceš ísť teraz hľadať?“

Ostrým pohybom stiahla z háčika kľúče od skútra. „Už som čakala príliš dlho.“ Zavrtila hlavou: „Nechápem, ako som mohla zaspať skôr, než sa zaregistroval na kontrolnom stanovišti.“

„Mašéri prichádzajú v ktorúkoľvek hodinu, najmä teraz, keď vyčíňa tá búrka. Nemôžeš byť nonstop hore.“

„Zavolala som na kontrolné stanovište, ale Frank sa ešte neprihlásil. Niečo nie je v poriadku.“

Rukou jej prikryl dľaň, ktorou strčila kľúčik do zapalovania. „Možno iba zaostal. Búrka spôsobila poriadny zmätok.“

„Od začiatku pretekov sa držal v čele. Aj keby si na stanovišti Finger Lake urobil prestávku, už dávno by tu bol.“

Reef zdvihol ruky a na dlane nechal dopadať veľké vločky. Vyvrátil hlavu k nebu a sledoval, ako sa na nich sypú biele chumáče. „Možno sa rozhodol počkať, kým búrka ustane.“

„Nikdy by neprečkal *celú* búrku, to by urobil iba začiatočník. Natoľko by zaostal, že náskok by už stratil.“

„Dobre. Tak zobudíme celý tím a budeme pátrať tak, ako sa má.“

„Ben by nikdy nesúhlasil s nočným zásahom. Prinútil by nás čakať do rána, kým búrka nepoľaví, a potom by na prieskum vyslal vrtuľník.“

„A čo je na tom zlé? Tak káže zdravý rozum.“

„Naozaj? Ty mi chceš niečo hovoriť o zdravom rozume?“

Zásah. „Len ti vravím, že je to nebezpečné.“

Naklonila hlavu do strany: „Myslela som si, že nebezpečenstvo miluješ.“

Už nie... Príležitostnému adrenalínu, ktorý v ňom vyvolávali extrémne športy, sa nebránil, ale toto je iné. Vybrať sa do aljašskej divočiny uprostred noci by Kirru mohlo stáť život.

„Nevyhovíš mi to,“ naštartovala, „a teraz mi, prosím, uхни z cesty.“

Prudko vydýchol a zvažoval všetky možnosti. „Dobre,“ sadol si za ňu. Strýpla, keď sa usadil na zadnom sedadle. „O čo ti ide?“

„Sme tím. Idem s tebou.“

„Pozri, je to od teba veľmi milé, ale...“

„Poznáš ma dosť dobre na to, aby si vedela, že nemá zmysel vyjednávať.“ Rukami ju objal okolo pásu.

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

„Vysedávať tu a hádať sa, keď by sme už mohli vyraziť a hľadať Francka? Súhlasím.“

Pomrvila sa, aby sa vyslobodila z jeho objatia: „To som tým nemyslela.“

„Pozri, máme pred sebou celú noc a ja sa odtiaľto nepohnem.“ Páčilo sa mu, že ju má tak blízko pri sebe – a to ho vyvádzať z miery.

„Si smiešny!“ znovu sa zavrtela.

Zaškeril sa: „Vlastne sa mi to celkom páči.“

„Ach,“ pohoršene si vzdychla, „si fakt príšerný.“

Jeho úškrn sa ešte väčšmi rozšíril. Tešilo ho, keď sa mu podarilo vytočiť ju. V skutočnosti myslel na všetky spôsoby, ako... Pff! Toto je Kirra Jacobsová a on už nie je taký ako kedysi. „Bud' sa so mnou vrátiš do chatky, alebo idem s tebou. Bodka.“

„Fajn,“ zavrčala a pridala plyn.

Kirra sa snažila ignorovať to, ako sa na ňu Reef lepil. Premýšľala nad tým, že by mohla trvať na istej vzdialenosti, ale nebola taká hlúpa, aby odmietla jediný dostupný zdroj tepla. Každú časť tela okrem očí mala zakrytú, no aj napriek tomu ju mrazilo až v kostiach.

S nechutou uznala, že Reef mal pravdu – bol to bláznivý nápad. Keby však strýka a jeho psy nechala napospas takémuto počasiu, rovnalo by sa to vražde. Frank sa v pretekoch vždy umiestňoval v prvej desiatke. *Vždy*. Niečo sa muselo stať. Musia sa k nemu dostať skôr, než celkom zamrzne.

Našťastie poznala jeho obľúbené *parkoviská*, ako mašéri nazývajú miesta, kde sa zastavujú, aby si spolu so svojimi psami oddýchli. Začne na mieste, ktoré je najbližšie k priesmyku Rainy Pass smerom od jazera Finger Lake, a odtiaľ bude pokračovať ďalej. Možno sa jeden zo psov zranil, čo celý záprah pribrzdilo. Takýto scenár by ju potešil, ale nemohla sa zbaviť nepríjemného chvenia v žalúdku.

Dalo sa čakať, že Reef sa bude hrať na galantného rytiera. *Vážne? Reef?* To mala zase šťastie, že ich prideliť do jedného tímu!

Vydýchla, aby z tela uvoľnila potlačované napätie. Jej teplý dych okamžite pohltil chlad, ktorý vládol všade naokolo. Čím viac času trávi-la s Reefom, tým viac ju prekvapoval. A ona *neznáša* prekvapenia, najmä ak sa týkajú mužov.

Pridala na maximum a tvár jej bombardovali vložky vo veľkosti päťdesiatcentových mincí. S mihalnicami pokrytými tenkou vrstvou ľadu sa aj ťažko žmurkalo. Riskuje svoj a Reefov život, keď sa rozhodla vystaviť sa bičovaniu živlov? Áno. Nemala však inú možnosť. Ide predsa o strýka Franka.

Plnou rýchlou vyšla na kopček, za ktorým sa nachádzalo strýkovo obľúbené miesto na táborenie. Reefov smiech prehlušil burácanie vetra a vrčanie skútra. Zastala a motor nechala bežať naprázdno.

Reef vyskočil zo sedadla: „Urobila si na mňa dojem. Netušil som, že si taká divožka.“ Tvár mal od nosa nadol zakrytú, ale podľa vrások okolo očí videla, že sa usmieva.

Napravila si čelovú lampu a z vrecka vytiahla baterku. Svetlom prebehla po závejoch, ktoré boli také vysoké, že sa nedalo určiť, kde hrebeň začína a kde klesá.

„Vďaka Bohu!“ strýkov hlas sa kĺzal pozdĺž päťmetrovej pukliny na konci hrebeňa. „Dúfal som, že ti napadne prísť ma hľadať.“

„Frank!“ povedala a s pocitom úľavy vykročila za jeho hlasom.

Reef ju silnou rukou chytil okolo pásu a potiahol dozadu: „Hej!“

Zaknísala sa vo vzduchu nad tmavou prázdnotou. Baterka jej spadla do ničoty.

Nachádza sa Frank na opačnej strane trhliny?

Reef ju strhol vzad, postavil na nohy, ale nepustil.

Snažila sa jeho ruku odtisnúť.

„Nepustím ťa, kým mi nesľúbiš, že budeš opatrnejšia.“

Prikývla a v ušiach počula vlastný tep.

Len čo ju pustil, zacnelo sa jej po jeho teplom objatí.

„Kirra!“ zakričal Frank.

„Áno,“ opatrne sa pohla k okraju, Reef tesne za ňou. Hustý porast stromov zacláňal mesačné svetlo, preto nič nevidela.

„Musíš ma počúvať. Nemáme veľa času.“

„Si zranený? A čo psy?“ Prečo je na opačnej strane rokliny, keď trať pretekov vedie tadiaľto?

„Sme v poriadku, ale tvoja sesternica nie.“

„Meg?“ Čo má s tým spoločné ona?

„Nieкто ju uniesol.“

„Čo?“ nervózne sa zasmiala. To nemôže myslieť vážne. „O čom to hovoríš?“

Z nohavíc vytiahla druhú baterku a zasvietila do priestoru. Sotva rozpoznala Frankovu siluetu. Jeho psy stáli v rade pred saňami, pripravené vyraziť.

„Pozorne ma počúvaj,“ hlas mu sprísnel, „uniesli ju nejakí muži. Budú ju držať ako rukojemníčku, kým pre nich niečo neurobím.“

Cítila, ako sa Reef pohol, akoby chcel čosi povedať, ale bola mu vďačná, že napokon zostal ticho. „Čo máš urobiť?“ Čo by mohli chcieť od jej strýka?

„To ti nesmiem povedať. Musím ich poslúchnuť, inak ju zabijú. Ale možno by si mi mohla pomôcť.“

„Samozrejme. Ako?“

„Nájdí Meg skôr, ako prejdem cieľovou čiarou v Nome. Ak ju nájdeš, nebudem to musieť spraviť.“

„Čo máš urobiť? Čo od teba chcú?“

„Prestaň sa vypytovať a počúvaj. Nájdí Meg a potom mňa. Ak budem vedieť, že je v bezpečí, nebudem musieť dokončiť, čo odo mňa žiadajú. Inak sa zrejme zraní oveľa viac ľudí.“

„Nerozumiem.“

„Nemusiš. Sprav, o čo ťa žiadam, a nájdí Meg skôr, ako prídem do Nome.“

„Len čo sa vrátíme na stanovište Rainy Pass, zalarmujem políciu.“

„Nie! Žiadna polícia. Povedali, že ak niekde na okolí uvidia čo len jedného poliša, zabijú ju. Sľúb mi to, Kirra. Žiadna polícia. Nemôžem o ňu prísť.“

„V poriadku. Žiadna polícia.“

Diesel zavrčal a Frankovi sa od strachu rozšírili oči. Kirra sa obzrela a v šere zbadala blížiac sa svetlo, po chvíli začula aj vrčanie snežného skútra.

„Príliš som sa zdržal. Sú tu.“

„Kto je to?“ znovu sa pozrela za svetlom. Keď sa otočila späť k Frankovi, už bol preč.

„Frank! Frank!“ Baterkou prebehla po druhej strane rokliny, ale nevidela nič, iba sneh.

Skúter zastal, ale motor bežal ďalej. Vystúpil z neho akýsi muž.

Rukou si zatienila oči pred reflektormi. „Ben?“ Sledoval ich? „Bohu vďaka.“ Môže im pomôcť vystopovať Franka, prinútiť ho pokojne si sadnúť a vysvetliť, čo im práve povedal.

Reef ju schmatol za ruku a pritiahol k sebe: „Nemyslím si, že je to Ben.“

„Čo?“

Muž v kapucni vykročil smerom k nim, hlavu mal sklonenú k zemi. Zrazu zdvihol pravú ruku, v ktorej zvieral zbraň, a namieril rovno na nich.

Kirra preglgla. V hlave mala taký zmätok, že nedokázala pochopiť, čo sa vlastne deje.

„Čo vám povedal?“ zavrčal.

Reef ustúpil o krok vzad a Kirru ťahal za sebou smerom k stromom.

„Nie, nie,“ varoval ich s prstom na spúšti. Tvár si skrýval za lyžiarskou kuklou. „Zostaňte, kde ste.“ Dal sa do kroku, pod ťažkými topánkami mu vrzdľal sneh. „Čo vám povedal Frank Weber?“

„Kto ste?“ spýtal sa Reef, aby získal čas na premýšľanie, ako dostať Kirru a seba bližšie k stromom. Nemajú inú možnosť. Jasne to videl mužovi na očiach.

„Do toho ťa nič,“ odpovedal.

Reef si omotal prsty okolo Kirrinho zápästia, aby ju mohol pevne držať. Keby sa im podarilo dostať medzi stromy, skryli by sa. Iba niekoľko metrov... Zdvihol voľnú ruku a myšacími krôčikmi ustupoval vzad: „Pozrite, nestojíme o žiadne problémy.“

Muž zmeravel. „Povedal som ani hnúť!“

Reef zostal stáť, v pľúcach cítil oheň. Adrenalin mu rozpaľoval celé telo a nohy sa chystali vyštartovať.

„Čo vám Frank povedal?“ precedil pomedzi zuby.

„Povedal nám, že je v poriadku a nepotrebuje pomoc,“ povedala Kirra.

Reef jej pozrel do tváre. *Chytré.*

„Čo ešte?“

„To je všetko,“ pokrčila plecami. „Nenahlásil sa na kontrolnom stanovišti pri priesmyku Rainy Pass, tak sme sa vybrali hľadať ho. Vraj iba trochu zaostal.“

„To je všetko?“

„Áno, všetko. Búrka zdržala viacerých mašérov.“

„V poriadku. Škoda, že vás tak či tak budem musieť zabiť, ale nemôžem si dovoliť riskovať.“

Reef už nestratil ani sekundu. Mykol Kirre rukou, aby sa rozbehla a potisol ju pred seba. „Chod!“

Zbraň vystrelila s dutým *kling*. Zahli medzi stromy a nasledovalo ešte niekoľko rán. Reef pocítil v boku ostrú bolesť.

Zrazu stratili pevnú pôdu pod nohami a Kirra vykrikla. Reef narazil sánkou do ľadu, spod ktorého kde-tu trčali kamene, a valil sa dolu

strmým svahom. Bolesť silnela s každým buchnutím a skokom. Okolo neho to vírilo nabiele a do toho zneli výstrely. Padal a gúľal sa čoraz rýchlejšie, až kým s bolestivým zadunením nenarazil do niečoho tvrdého.

„Reef?“ Kirra sa k nemu doplazila. „Si v poriadku?“

Prikývol a ignoroval bolesť. „A ty?“

„Áno. Poďme,“ potiahla ho za ruku. „Viem, kde sme.“

„Čo?“

Pohľadom vybehla na vrchol kopca: „Ide za nami.“

Reef v tme uvidel postavu, ktorá sa trmácala dolu svahom.

„Poď, viem, kde sa môžeme ukryť.“

Pozviechal sa na nohy a napriek ostrej bolesti kráčal vpred.

Za sebou začuli mužove kroky, vytrvalé ako kvíliaci vietor.

„Ukryť?“ Povedala slovo *ukryť*? „Nemali by sme radšej ísť ďalej?“ Ísť ďalej. Pri tej predstave mu prišlo nevoľno.

„Si zranený. Ľahko nás dobehne.“

„Zvládnem to.“

„O tom nepochybujem, ale takto to bude najlepšie. Ver mi,“ chytila ho za ruku.

V pľúcach ho páľili prerývané nádychy a na pravej strane trupu pocítil presakujúce vlhko.

„Je to len kúsok...“ Pohľadom prečesala terén, akoby si zrazu nebola istá, no potom ukázala prstom: „Tamto.“

Okolo nich bol iba sneh. „Nič nevidím.“

„O to práve ide. Ani on nič nevidí.“ Zohla sa a stiahla ho k zemi. Prikrčil sa k zamrznutému povrchu, sneh mu chladil tvár.

„Odtiaľto sa už musíme plaziť,“ povedala a potiahla ho za sebou.

Preglgol bolesť a liezol za Kirrou do čoraz väčšej tmy. Po oblečení ich šibali konáre stromov a podrast.

„Drž sa pri zemi,“ upozornila ho.

Mesačné svetlo slablo, pod sebou cítil sutinu. Zem tu bola akási...
teplejšia?

„Choď za mojím hlasom,“ povedala. „Je to už iba kúsok...“

Zmocnili sa ho obavy.

„Sme tu,“ vyhlásila napokon. „Môžeš si sadnúť.“

Vyčerpane sa zvalil na niečo tvrdé.

2

Kirra trvala na tom, aby Reef pokojne sedel, kým ona rozloží oheň. Napriek tomu, že bol zranený, tešilo ho, že jej sa nič nestalo. V boku cítil ostrú bolesť, akoby mu odtiaľ vytrhli kus mäsa.

Zakrátko sa jaskyňa, do ktorej ho Kirra vtiahla, naplnila príjemnou vôňou borovicového dymu stúpajúceho z ohniska. Teplo sálajúce z plameňov, ktoré na stenách vytvárali tancujúce obrazy, mu zohrievalo pokožku. Ak majú prežiť noc v takej nízkej teplote, potrebujú oheň; ale čo ak muž uvidí jeho svetlo? „Neprezradí nás oheň?“

„Sme príliš hlboko, aby bolo niečo vidieť. Neboj sa, tu nás nenájde.“

A ani nikto iný, napadlo mu. Keď kolegovia spustia ráno pátraciu akciu, v zapadnutej jaskyni ich neobjavia. Ako toto miesto vôbec našla?

„Keď už máme oheň, môžem sa ti pozrieť na ranu.“ Žiaľ, všetok výstroj do chladného počasia nechali na skútri, ktorý ten muž buď zničil, alebo odviezol so sebou. Frank povedal, že *prichádzajú*. Koľkí boli na ceste?

Kirra sa k nemu prisunula: „Daj, pozriem sa ti na to.“

„Nie je to zlé. Bolesť ustupuje.“

„Iba sa pozriem.“

„Dobre.“ Ak jej to urobí radosť. Ľavou rukou uchopil pravý okraj vetrovky, pomaly ho nadvihol a Kirra mu pomohla odsunúť ostatné vrstvy oblečenia. Prsty mala studené, no aj napriek tomu ho pri jej dotyku zalievalo teplo. Jej pokožka bola jemná a pohľad plný nehy. Keď chodievali do školy, z očí jej vždy sršal život a energia, ale po návrate z vysokej plamienok zhasol. Čo sa stalo?

Zachvel sa, keď mu prstami stúpala na hrud'

„Prepáč,“ odtiahla ruky a šúchala ich o seba, „ešte sa mi nezohriali.“

„To je v poriadku.“ *Viac než v poriadku.*

Keď si Reef všimol jej ustaraný výraz, skĺzol pohľadom na obnažené miesto na svojom trupe, ožiarené blikotajúcim svetlom, a uvidel krv.

Kirra mu ranu starostlivo prezrela a potom si s úľavou vydýchla: „Chvalabohu, je to len škrabnutie.“

Postrelil ho? Počul výstrel, cítil zásah, ale nebolo to také strašné. Azda bolesť utlmil chlad zmiešaný s adrenalinom? Privrel oči. *Ďakujem ti, Pane.*

„Nemám tu nič na vyčistenie a obviazanie rany, ale... počkaj.“ Otočila sa.

„Čo robíš?“

„Trhám si košeľu.“ Švy povolili.

Snažil sa pozerat' iba na kockovaný vzor látky a nemyslieť na to, čo má pod ňou. „Môžeš použiť moju košeľu,“ ponúkol sa. Chcel, aby zostala v teple.

„Netreba, mám na sebe viacero vrstiev.“ Ďalšie trhnutie.

Keby boli v chatke pri piecke, alebo keby mali hrubé spacie vaky... Ale tu v jaskyni – hoci Kirra rozložila oheň – je aspoň mínus pätnásť; bude jej chladno. Bude *im* chladno.

„Vážne,“ povedal. „Vezmi si moju.“

„Neskoro.“ Otočila sa späť s dvomi kostrbato odtrhnutými flanelovými rukávami.

Konce spojila uzlom, potom mu látku opatrne prestrčila poza chrbát a prekryla ňou ranu.

Sledoval, ako mu vrtkými prstami pritláča zeleno-fialovú látku ku krvavej koži.

Konce rukávov presunula na jeho zdravý bok a zviazala ich ako šerpu. „Hotovo,“ vyhlásila a stiahla mu košeľu. „To postačí, kým sa vrátíme do chaty.“

Chytil ju za ruku skôr, ako ju odtiahla: „Ďakujem.“

Naklonila hlavu a skúmavo si ho prezerala, akoby chcela zistiť, o čo mu ide. „Nemáš za čo.“ V poslednom čase sa naňho takto pozerala dosť často a jeho zaujímal prečo.

Vstala. Reefova úprimnosť ju vyviedla z miery. On ju jednoducho neprestáva prekvapovať. „Našla som dosť dreva. Oheň by nám mal vydržať až do rána.“ To však nebude stačiť, aby sa zahriali. Nie pri takej nízkej teplote a v takej veľkej jaskyni.

„A potom?“ spýtal sa chrapľavým hlasom, ktorý znel hlbšie ako zvyčajne.

Odkiaľala si v snahe striasť zo seba príjemný pocit, ktorý v nej vyvoľával jeho hlas. „Vrátíme sa do chaty v priesmyku.“

„Odkiaľ vieš o tejto jaskyni?“

„Strýko Frank sa na pretekoch zúčastňuje už roky. Niekoľkokrát ma s Meg vzal na skúšobnú jazdu a tu sme si obyčajne robievali prestávku. A okrem toho sme sem chodievali s rodinou stanovať.“ Aspoň dovtedy, kým sa všetko nerozpadlo. Otec sa na ňu už nepozeral tak ako kedysi... a matke sa pri pohľade na ňu vždy zračila v očiach ľútosť. Už len byť s nimi jej spôsobovalo nekonečné muky – reč sa vždy zvrtila na ten škandál.

To, že sa rodičia zriekli pôvodného plánu, aby Kirra viedla útulok Nanook Haven spolu s otcom, a presťahovali sa do Juneau a neskôr do Arizony, bolo pre všetkých najlepšie – hoci tým zničili jej celoživotný sen. Zmarený sen jej však spôsoboval menšiu bolesť ako pohľad do očí rodičov. Strýko Frank a Meg... tí boli iní. Ich prístup k nej sa vôbec nezmenil. A boli jedinými členmi rodiny, o ktorých sa to dalo povedať.

„Myslíš si, že už je po našom skútri?“ spýtal sa Reef, čím ju vytrhol z bolestivých myšlienok.

„Hej,“ do ohňa vhodila ďalší konár, „prinajmenšom ho nejako poškodil.“

„Kto to bol?“

„Netuším.“

„A to, čo povedal tvoj strýko...?“

Čupla si a priložila na oheň: „Nemám potuchy.“ To je šialené! Nieкто uniesol jej sesternicu? Spočiatku si myslela, že od chladu a nervového vypätia sa to Frankovi v hlave pomotalo. Duševná a fyzická záťaž sa môžu prejavovať v podobe dezorientácie a halucinácií; ale muž so zbraňou bol dôkazom, že strýko hovoril pravdu.

„Myslíš si...?“

„Že blúznil?“ pokrútila hlavou. „Tiež mi to napadlo, ale nie. Frank nie.“

„Prečo nie?“